

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. augusztus 30.
(csütörtök)

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

6.

Énekek: 227,1-4; 449,1-6

Alapige: 1Péter 1,20-21

„Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén tiérettetek, akik Őáltala hisztek Istenben, aki feltámasztotta Őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, olyan jó lenne, hogyha a mi szívünk is ugyanúgy forrongna megváltó Fiadért, ahogyan az énekszerzőnek a szíve is. Ha valóban olyan szerelmetesnek, gyönyörűnek, értékesnek, igazi reménységnek és Szabadítónak látnánk szüntelen Őt. És köszönjük, hogy ilyennek ismerhetjük, mert az Igében ilyennek jelentetd ki személyesen nekünk Őt, és köszönjük, hogy hit által fogadhatjuk el, hogy kicsoda Ő.

Bocsásd meg, amikor mindez csak időnként ad szívünkben felbuzdulást, békességet és gyönyörűséget, mert a világ gondjai, bajai, a ránk nehezedő terhek, saját bűneink, kívánságaink mindezeket elfelejtetik velünk, háttérbe szorítják, és az a sok gond, az a sok fájdalom, ami eltölt minket, elfelejteti azt, hogy kicsoda Ő. De köszönjük, hogy mindezeket Eléd hozhatjuk. Köszönjük, hogy a mai fárasztó, munkával teljes nap után is jöhetünk Eléd akármilyen szívvel, terhessel vagy örömmel telivel, de azért, hogy Őt mutassad meg nekünk ismételten.

Szeretnénk, hogyha a ma esti alkalom is ilyen lehetne. Könyörgünk, hogy az ígén keresztül Őt hirdettesd nekünk, mi pedig hit által, magunkat

megalázva, Őbenne hadd gyönyörködjünk. De kérünk, hogy ennek hadd legyen komoly hatása szívünkre, akaratunkra, arra, akik vagyunk, hadd változzon meg életünk úgy, hogy az engedelmisségben előrébb jutva Téged tudjunk dicsőíteni és magasztalni. Ezért kérjük, hogy a ma esti időt is, alkalmat is, szenteld meg, szánd oda Magadnak, hadd legyen a Te dicsőségedre.

Egyszülött Fiad nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A megszenteltetésünkről szóló igehirdetés-sorozat előző alkalmán arról volt szó a 18-19. vers alapján, hogy Isten „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon”, hanem Krisztus drága vérében váltott meg minket, és hogy ennél nincsen értékesebb dolog az egész világegyetemben. A most felolvasott 20-21. versekben Péter apostol ugyanezt a gondolatot, ugyanezt a témát folytatja, mert az a vágya és szándéka, hogy megmutassa nekünk Krisztus felbecsülhetetlen értékét! Ezért számos, Jézus személyével kapcsolatos igazságra mutat rá, azért, hogy Őt még jobban megbecsüljük, hogy még inkább többre tartsuk mindenki másnál (és leginkább magunknál). Bevett mód ez arra, hogy valakinek a nagyságát mások előtt megmutassuk. Ha egy ismeretlennel találkozunk, és valaki bemutatja őt nekünk, nagyon gyakran méltatják a tetteit, hogy mi is megbecsüljük őt. „Képzeld el, ez az ismerősöm már beutazta az egész világot, Afrikában a gyerekek között szolgált, sok beteget meggyógyított, már a harmadik doktori címét szerzi” – így és ehhez hasonló módon magasztaljuk az illetőt. Ugyanígy méltatják különböző rendezvényeken az előkelő vendégeket címeik és tisztségeik felsorolásával, hogy a jelenlévők nagyra tartsák őket. X Y a matematika tudomány doktora, az egyetem dékánja, a doktori kollégium igazgatója, miniszterhelyettes – és magasztaljuk az embert. Péter apostol nem embert pusztán, hanem Krisztust magasztalja, és mindenki fölé akarja emelni Őt elsősorban a mi szívünkben. Ezért rámutat az Ő páratlan értékére, nagyságára és fenségére az által, amit Ő tett, és aki Ő valójában. A mai igehirdetésben az apostol által említett 4 igazságot szeretném felragyogtatni, hogy Jézus Krisztust ne csak szánkkal valljuk Úrnak és Krisztusnak, hanem szívünkben is a legértékesebb kincsnek tartsuk Őt, akiért hajlandóak legyünk odaadni életünket, mindenünket, ahogyan a példázatbeli kereskedő odaadott mindent a megtalált gyöngyért, hogy készek legyünk Őt követni, és hálából Neki élni minden nap.

Az első igazság, amit Péter itt megfogalmaz, az, hogy Isten Jézust már a világ megteremtése előtt Megváltónak rendelte. Mert ezt olvassuk: „drága véren” váltattatok meg, „mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisz-

tusén, aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt...”. Bár az eredeti görög szó, amit Károlyi eleve elrendeltnek fordított, szó szerint azt jelenti, hogy előre ismert és előre tudott, mégis a fordítás nem hibás, mert a bibliafordító magyarázza ezt az egyébként könnyen félreérthető kifejezést, hogy Isten előre tudott valamit Krisztusról. Sokan azt gondolják ugyanis, hogy Isten úgy látja előre a dolgokat, hogy azok úgy maguktól megtörténnek, és Isten tudomást szerez ezekről, előre meglátja, hogy mi hogyan fog történni. Ezzel szemben a Szentírás azt hangsúlyozza, hogy Isten a történelem Ura és irányítója is, Ő nemcsak tudomást szerez egy Tőle függetlenül megtörténő eseményről, Ő nemcsak tudásában hatalmas, hanem Ő rendeli el az események alakulását, Ő az, aki irányít mindent a maga terve és célja szerint. Ezért a reformátorok helyesen fordították így ezt a szót, hogy Jézusról Isten nemcsak előre tudta, hogy majd Ő lesz a Krisztus, hanem Őt rendelte erre a tisztségre és feladatra. Ilyen értelemben magasztalja Jézust Péter, amikor erre az igazságra mutat rá.

Azután azzal magasztalja Őt, hogy rámutat az Ő létezésének hosszúságára, az örökkévalóságára. Azt mondja, hogy a teremtés előtt már Megváltóul rendeltetett, és az idők végén is – amikor megjelent – létezett Krisztus. Testvérek, ez napjainkban olyan semmitmondó. Ma már, ha valaki hosszú ideig él, valljuk be, hogy nem sok mindent jelent. Sajnos ez már a tisztelet hiányát is jelenti. Ha valaki idős kort ér meg, az napjainkban már nem jelenti a tisztelet alapját. Testvérek, Péter azért rávilágít erre, hogy itt azért nem akármiről van szó. Rámutat arra, hogy ez a valaki eljött erre a világra, ez pedig azt jelenti, hogy már korábban létezett. Mert leszállt a mennyből – ahogy az Ige más helyen említi. Márpedig csak az tud eljönni a világra, aki már korábban volt. Mi, emberek, erre képtelen vagyunk, mi ugyanis akkor kezdünk el létezni, amikor a világra jövünk, amikor megszületünk, mi korábban nem létezünk. Krisztus viszont örökké volt. És ez, tudom, hogy dogmatikusan hangzik, az ember nem veszi személyes üzenetnek. „Jó, tudomásul veszem, ez igaz”, de Testvérek, az Ige nem rideg valóságként említi ezt meg, hanem Jézus Krisztus személyének felmagasztalása végett, hogy Ő azért nem akármilyen, Ő nem egy huszon-, harmincéves fiatal, Ő nem egy hatvan, hetven, nyolcvan évet megélt ember: Ő az örökkévaló Isten. És azért jelenti ki ezt Péter, hogy ez hasson ránk, azért mutat rá Krisztus hosszú élettartamára, hogy azért legyen már bennünk anynyi alázat, hogy ezt is elismerjük, hogy kicsoda Ő az Ő lényében, és mennyivel fölöttünk áll, milyen erő és hatalom van ebben a hosszú létezésben (Ő maga a létezés forrása).

De ez az néhány szó azt is jelenti – hogy Őt Isten elrendelte a világ alapítása előtt Megváltóul –, hogy Isten nem a Földön keresett valakit, aki alkalmas lenne arra, hogy megmentse bűnbe esett népét. Nem közülünk

került ki a Megváltó, de nem is az angyalok közül választott ki Magának egy hatalmasságot, hogy ő legyen a Megváltó, hanem az Ő egyszülött Fiát, Jézust rendelte erre a hatalmas feladatra, arra, hogy Isten nevét a legnagyobb dicsőséggel koronázza meg, a bűnösök megváltásával felmagasztalva Őt. Egyedül Ő volt erre képes és alkalmas, senki más. Senki nem tudta volna Isten üdv munkáját és – tervét megvalósítani az egész teremtett világban, csakis Jézus Krisztus. Ezzel a rendeletével – amikor az Atya Jézust rendelte Megváltónak – Őt minden ember és minden teremtmény fölé emelve a legnagyobb tisztelességgel ruházta fel. Olvassuk el a Zsidókhöz írt levél 1. fejezetét, amelyben az apostol nem győz szavakat találni arra, hogyan fejezze ki Krisztus mindenek felett álló voltát, hogy még az angyaloknál is nagyobb, akik pedig, azért valljuk be, hozzánk képest jóval magasabb szinten állnak a tökéletességben, a szentségben, Isten követésében és imádásában. A Zsidókhöz írt levél szerzője azt mondja, hogy még náluk is hatalmasabb. És ha ekkora kiváltságot adott Neki Isten, hogy Ő legyen a Szabadító, és ezzel mindannyiunk fölé emelte Őt, akkor nekünk, mennyire kellene Őt felmagasztalni, és mennyire kellene Őt nagyra tartani? Jézus számomra ilyen hatalmasság? Ilyen értékes kincs?

A második dolog, amire az apostol rávilágít Krisztus nagyságával kapcsolatban, az, hogy azt mondja, hogy az idők – a történelem – Őhöz igazodnak, mert azt olvassuk, hogy „*megjelent pedig az idők végén*”. Ez nem csak egy általános meghatározás, hogy történelmi léptékkal nézve az időskálán meg tudjuk mondani, hogy mikor jelent meg Krisztus. Ez ennél többet jelent. Azt jelenti, hogy Jézus azzal, hogy belépett a történelembe, azzal, hogy Betlehemben megszületett, elindította a világtörténelem új, és egyben utolsó korszakát, amelyet a Szentírás az idők végének, vagy utolsó időknek nevez. Ez pedig nem egy elvont filozófiai kifejezés. Tudom, hogy idegenül hangzik, mert nem beszélünk erről a hétköznapiok folyamán. De itt arról beszél Péter apostol, hogy Jézus Krisztus a történelmet meghatározó személyiség. Az idők végén jelent meg Jézus, de ez a korszak az Ő világba jövetelével kezdődött. Napjaink történelemszemléletére sok esetben az jellemző, hogy inkább egy eseményhez, esetleg egy találmányhoz, mintsem személyhez kötjük egy új korszak kezdetét. Azt szoktuk mondani, hogy a számítógépek, a mobiltelefonok, az autók elterjedése előtt (akkor egy időszokról beszélünk), az én gyerekkoromban még nem voltak mobiltelefonok, és amikor erre utalunk, akkor meghatározzuk, hogy hányas évekre gondolunk; vagy pedig úgyis szoktuk a történelmet meghatározni, hogy egy eseményhez kötjük: a második világháború előtt, a felvilágosodás után, és akkor tudjuk, hogy melyik korszakra gondolunk. Az ókorban az időszámítást, így az új korszakok kezdetét is gyakran 1-1 király, 1-1 ember trónra lépéséhez igazították, bár akkoriban is volt rá példa, hogy 1-1

nagyobb háborút jelöltek meg korszakhatárnak. A korszakhatárt jelentő emberek, események mindenesetre valami jelentőset alkottak, nagyban megváltoztatták a hétköznapi dolgok menetét, a világot. Krisztus pusztája megjelenése, Istennek emberré létele már egy új korszak kezdetét jelentette, és még nem beszéltünk arról a munkáról, amit Ő a földi élete alatt elvégzett értünk. Hívó elődeink ezt értették meg, amikor a történelmi időszámítást Krisztus születéséhez igazították, és elkezdték használni ezt a kifejezést, hogy Krisztus előtt és Krisztus után. Ez az esemény lett a középpont. Ma sajnos – mutatja, hogy mennyire istentelenedik az általános gondolkodás – csak a Kr. előttit szoktuk használni, mert valahogy az ókori eseményeket meg kell határozni, és elhagyjuk a Kr. utánt, pedig nem ez lenne a helyesebb, hogyha azt mondanánk, hogy Kr. után 2018-ban élek?

De gondoljunk abba is bele, hogy a Szentírás szerint ez az utolsó idők, amiben élünk, mikor fog véget érni, mikor lesz vége ennek a korszaknak? Akkor, ha Krisztus ismét megjelenik: pusztája megjelenésével véget vet az egész világtörténelemnek, és az örökkévalóság időszaka kezdődik el. Megtörténik az új ég és új föld teremtése, és aztán jön az örökkévalóság. Jézus Krisztusnak a világtörténelemre gyakorolt hatása összehasonlíthatatlan minden más hatással. Őt nem lehet sem egy Sztálinhoz, sem egy Hitlerhez, sem máshoz hasonlítani, akik meghatározhatják egy korszak kezdetét. Ő az egész emberi történelemre nézve egy új korszakot nyitott meg: az utolsót, a kegyelem időszakát. Péter apostol, mikor arra mutat rá, hogy „*megjelent (...) az idők végén*”, meghatározza valóban, hogy mikor jelent meg a Szentírás jövendölése, az ószövetségi próféciák szerint, de rámutat arra, hogy ki az, aki megjelent, és Őt felmagasztalja, hogy Ő az emberiség történelmére hatással volt. És akkor ezt az üzenetet alkalmazzuk magunkra: a te életed történetére milyen hatással volt? Amikor a te életedbe belépett Krisztus, egy új kezdet volt az számodra, vagy csak mellékes része lett az életednek, de az ugyanúgy folytatódott tovább?

A harmadik dolog, amiről Péter apostol beszél, az, hogy Krisztus nélkülözhetetlen a hitünkhöz, azt mondja ugyanis a 21. versben: „*akik Őáltala hisztek Istenben*”. Mit jelent ez? Azt, hogy az a hit Istenről, amiben nem jelenik meg Jézus Krisztus, akármit is mondjon az Úrról, akármilyen Teremtőről vagy gondviselő Istenről beszéljen, de ha kihagyja Krisztust, akkor az csak hiábavaló okoskodása és képzelgése az embernek. Ha Istenben akarunk hinni – mondja Péter apostol –, akkor nem tudjuk kikerülni Krisztust! Miért? Két dolgot hangsúlyoznék csak ezzel kapcsolatban ki. Először is azt, hogy a Szentírás szerint a mi felfogóképességünk meg sem közelíti Isten dicsőségének nagyságát és mélységeit. Teremtett, tehát korlátokkal bíró elménkkel nem vagyunk képesek felemelkedni a végtelen Isten ismeretének magasságáig. Ha Isten Krisztusban nem szállt vol-

na le közénk, ha nem lett volna emberré, hogy emberi módon, az ember számára érthetően beszéljen Magáról, akkor Istenről nagyon kevés ismeretünk lenne. A Zsidókhoz írt levél szerzője – a levelet elolvasva – többször is kitér arra, hogy Isten Jézus Krisztusban jelentette ki legérthetőbb módon Magát nekünk. Lehet ellenérvként felhozni néhány gondolatot, például, hogy ott van az Ószövetség (nem mintha abban nem lenne szó Krisztusról, de mondjuk, hogy ott van az Ószövetség), az nem beszél Istenről? Igen beszél. De amikor ezt így kijelentjük, gondoljunk arra is, hogy ami abban homályosan le van írva – mert ezt nem tagadhatjuk, hogy sok minden homályos benne –, az csak az Újszövetség könyveiben válik világossá és érthetővé Jézus Krisztus által. Testvérek, aki elveti az Újszövetséget, és csak az Ószövetséget tartja meg, az nem ismeri Istent teljesen, és úgy, ahogyan Ő kijelenti Magát, mert Ő Magát teljes egészében a 66 könyvben jelentette ki, nem csak az Ószövetségben. Urunk – földi élete alatt – hirdette ezt az igazságot, hogy Ő az Atya legtökéletesebb kijelentése, mert a János 14,9-ben egészen addig a gondolatig megy el a kijelentésben, hogy azt mondja: *„aki engem látott, látta az Atyát”*. Testvérek, ennél nyilvánvalóbb megmutatkozása és kijelentése Istennek nincs. *„Aki engem látott, látta az Atyát.”* *„Mi módon mondd azért te”* nekem – mondja az apostolnak –, hogy *„mutasd meg nekünk az Atyát?”* Hát mióta veletek vagyok – mondja Jézus –, *„és mégsem ismertél meg?”* Krisztus nélkül Istenről való bármiféle elképzelés hiábavaló ábrándozás lenne csupán. Így látjuk is, hogy azok a vallások, amelyek elhagyják Krisztust, mennyi mindent képzelegnek, hogyan okoskodnak különféle kitalált istenekről, bálványokról. Az ember Krisztus nélkül – bocsánat a csúnya kifejezésért – zagyvaságot tud beszélni Istenről. Mi, keresztyének Krisztusban a legtisztább és legértetőbb kijelentést kaptuk Istenről, aki a láthatatlan Isten képe (Kolossé 1,15). Ezért mi Krisztus által hiszünk Istenben! Erről beszél itt Péter, hogy *„akik Ő általa hisztek Istenben”*, igen, Ő általa, mert Ő mutatta és jelentette ki Őt nekünk.

De másodszor ennek a kijelentésnek az is az értelme, hogy egyedül Krisztus által maradhatunk meg Istennel a hit általi kapcsolatban. Ez bővebb magyarázatra szorul, hogy mit jelent. Tudjuk jól, hogy a hit Istennel kapcsol össze minket. Ebben a kapcsolatban azonban azonnal megjelenik az ember szívében a félelem. Miért? Mert Isten jelenlétében, az Ő tökéletes jóságát meglátva az ember tudatára ébred gyarló és bűnös voltára, a saját bűneire, és arra, hogy Isten haragszik a bűnre, és ezért az ember szívében, mikor Istennel kerül kapcsolatba, megjelenik a jogos félelem. És ezért szükséges a Közbenjáró, aki ezt a félelmet elveszi tőlünk bűneink kérdésének rendezése által. Krisztus nélkül tehát Isten jelenlétében csak rettegnénk és félnénk, Ő viszont megbékéltetett minket mennyei Atyánk-

kal. Ezért a hit elképzelhetetlen Őnélküle! „*Akik Őáltala hisztek Istenben*” – mondja Péter. Azért lehet jó lelkiismeretünk bűneink miatt – nem azért, mert nem követtük el a bűnöket, hanem – mert Krisztus rendezte azokat, és ezért maradhatunk meg békességben az Úrral való kapcsolatunkban. Krisztusért, „*Őáltala hisztek.*”

Krisztusban tehát Isten alkalmazkodott a mi felfogóképességünkhöz, hogy megismerhessük Őt valamennyire, másrészt pedig váltságműve révén jó lelkiismeretet ad nekünk Isten jelenlétében. Mindezekben pedig – mutat rá Péter –, az válik világossá, hogy csakis Krisztus által hihetünk Istenben! Testvér, mennyire értékes Ő? Annyira – mondja Péter apostol –, hogy még hinni sem tudsz Nélküle, még hinni se tudsz Istenben Őnélküle! Mert Istenről akármit is hiszel Krisztus nélkül, akárhogy is éljél, az semmit sem ér, ennyire értékes Ő számodra! Ahhoz, hogy hinni tudjál, kell, hogy legyen Krisztusod.

Ehhez a gondolathoz hadd tegyem hozzá, amire nem akarok bővebben kitérni, mert számtalan igehirdetésben már beszéltünk róla, és Péter apostol is megemlíti a 20. vers végén, hogy Krisztus értünk jelent meg, az-az azért, hogy megváltson és megmentsen minket. Mindez csak erősíti azt a gondolatot, amit Péter itt kifejt, hogy Ő nélkülözhetetlen számunkra, és Ő a legnagyobb kincs, értünk jelent meg, Ő a mi megváltásunknak és hitünknek egyedüli alapja.

Végül pedig, negyedszer, Péter apostol arról beszél, hogy Isten az egész emberiség közül egyedül Jézust igazolta olyan hatalmas cselekedetekkel, mint például azzal, hogy feltámasztotta Őt a halálból, és megdicsőítette Őt kimondhatatlan dicsőséggel, mindenek fölé helyezve, Neki adva a menny és a föld fölötti uralmat. Ezt olvassuk ugyanis a 21. versben: „*aki feltámasztotta Őt a halálból és dicsőséget adott néki*”. Isten már korábban is több embert igazolt azzal, hogy csodákat művelt velük vagy általuk, ezzel bizonyította be azoknak, akikhez küldettek, hogy Isten bízta meg őket az Ő ígéjének továbbadásával. Gondoljunk például csak Mózesre, akit Isten Izráel előtt azzal igazolt, hogy az eldobott pásztorbotja kígyóvá változott, majd ha megfogta a farkát, ismét bottá. És egy másik jelt is adott neki, mégpedig azt, hogy ha a kezét bedugta a zsebébe és kihúzta, poklossá vált a keze, és ha ismét betette és kihúzta, akkor ismét egészségessé lett. Mert Mózes, amikor Isten elhívja őt, azt a kifogást hozta elő: de hát nem fognak nekem hinni, hogy Te küldtél engem. És Isten erre ezt a két csodát adta neki. Vagy gondoljunk Illés prófétára, aki a Baál-papokkal együtt áldozatot mutatott be. A Baál-papok az oltár körül ugráltak, mindent elkövettek azért, hogy valamilyen tüzet könyörögjenek ki a bálványuktól, de az nem adott. Illés egy egyszerű könyörgéssel szólt az Úrhoz, és tűz szállt le az égből, és megemésztette az eláztatott áldozatot. Miért? Azért, mert a nép-

nek ebből kellett meglátnia, hogy Izráel igazi Istene az Úr, Illés pedig az Ő prófétája.

Mindezek a csodák igazolták a prófétákat, és Isten hatalmas tetteiről beszélnek, de hadd mondjam így, hogy ezek nyomába sem érnek a feltámadásnak és Jézus Krisztus megdicsőítésének. Krisztus feltámadása nem egyszerűen egy halott életre keltése volt, mint a naini ifjú vagy Lázár feltámasztása. Sokkalta nagyobb jelentőséggel és következménnyel bírt a húsvéti esemény, mint az említettek. Lázár feltámadt, de ez nem igazolta az ő korábbi tetteit, főképp nem a bűneit, amelyeket elkövetett, sem nem adott neki hatalmat arra, hogy másokat feltámasszon. Ő is feltámadt a halálból, igen, de csak erre az életre, és nem volt különösebb jele az ő feltámadásának, mint Krisztusénak. Krisztus feltámadása kimondhatatlanul többet jelentett ezeknél. Mivel hitünk központi eseménye a feltámadás, és Pál apostol szerint, ha nem hiszünk a feltámadásban, akkor hiábavaló lenne a mi hitünk és az igehirdetésünk, és mivel húsvétkor úgyis hallunk erről, ezért nem akarok hosszan beszélni a feltámadás jelentőségéről, de 1-2 dologra hadd világítsak rá, ha már Péter apostol is ezt hozza fel azért, hogy mi Krisztusra felnézzünk, és értékesnek tartjuk, hogy az Atya hogyan állt ki Mellette, és hatalmával hogyan igazolta Őt. Mert Krisztus feltámadása először azt jelentette, hogy az Atya Őt büntelennek találta, *„mert a bűnzsoldja a halál”*, mivel azonban Krisztusban nem volt bűn, ezért nem is győzhette a halál le Őt, és ezért támadt fel. Másodszor: a feltámadás igazolta mindazt, amit Jézus Krisztus tett és mondott és kijelentett az Atyáról, ahogyan azt a Róma 1,4 is mondja: *„Aki megbizonyított hatalmassan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által”*. A feltámadás igazolta Őt Isten Fiának. Harmadszor: az Ő feltámadása azt is jelezte, hogy az Atya elfogadta a bűneinkért bemutatott engesztelő áldozatot, és hogy Krisztus kifizette azt a váltságot, ami a mi bűneinkből való szabadítást jelenti számunkra. Negyedszer: Krisztus feltámadása a halál és a Sátán vereségét, Krisztus felettük való hatalmát és győzelmét jelenti nekünk. Ötödször: az Ő feltámadása a mi feltámadásunknak is a záloga, garanciája. Lehetne folytatni, nem húsvéti prédikációt akarok mondani. A feltámadás Isten véghetetlenül nagy csodája és tette. És ezzel igazolta azt, hogy kicsoda Jézus. Mennyire nagy Ő? Annyira, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból. És akkor még nem tértem ki arra, hogy kimondhatatlan dicsőséggel ajándékozta meg Őt, a megöletett Bárányt, a világmindenség Urává téve. Péter apostol célja az Krisztus feltámadásának és megdicsőítésének említésével, hogy még fenségesebbnek, még hatalmasabbnak, még dicsőségesebbnek lássuk Őt, hogy mindenek felett Őhöz ragaszkodjunk, és Őt lássuk meg az egyetlen igazi kincsnek az életben, amit az ember soha nem akar elengedni. Sajnos mi a bűneinkhez ra-

gaszkodunk így, mintha az lenne kincs. És ezzel szemben Péter felragyogtatja Krisztust, és azt mondja: nem látod, mennyire értékes Ő? Még az Atya is Őt igazolta. Őt ragadd meg, és ne ereszd el soha. Őhózzá ragaszkodj egyedül.

Ezt a két igeverset összefoglalva azt mondhatjuk, hogy Péter apostol arra mutat rá, hogy Isten Krisztuson keresztül munkálkodik, hogy Őt a mi felbecsülhetetlen kincsünké, hitünk és reményünk tárgyává tegye. Hadd térjek vissza egy kicsit az igehirdetés elején említett példához (idegent hoznak hozzánk bemutatni). Ha mi tudjuk róla, hogy milyen megbecsülendő ember, hogy nagy dolgokat tett, és meg akarjuk őt becsülni, akkor odafigyelünk arra, hogy mindenféle módon kifejezzük az iránta való tiszteletünket. Egy vendégségben ezt sokféleképpen meg lehet tenni. Péter apostol – hadd mondjam így – nem tudja Krisztust jobban felmagasztalni és dicsérni előttünk, mint ahogy itt már leírta, mert a legnagyobb dolgokat ragyogtatja fel számunkra Ővele kapcsolatban. De a kérdés nem pusztán az, hogy ezeket elhisszük-e, hanem hogy ezek által – a kijelentett dolgok által – Krisztus személye válik-e számunkra mindennél és mindenkinél fontosabbá, értékesebbé, olyannyira, hogy életünket is odaadjuk érte. Nem csak elméletben, nem csak egyszer, és ne csak egy döntés szintjén, hanem a mindennapok során, amikor az engedelmességről van szó, hogy Isten akarata szerint cselekszel, vagy a saját meggyőződésed szerint, vagy a világ csábítása szerint, akkor Krisztusnak adod-e magadat újból és újból oda, mert Őhózzá akarsz ragaszkodni, és nem akarod Őt elengedni? Azt mondd, hogy nem éri meg, hogy a régi dolgokhoz ragaszkodjak, kárnak és szemétnak kell ítélnem azokat, hogy „*Krisztust megnyerjem*”, hogy Ő az enyém maradjon. Péter apostol ebben az igeszakaszban a megszenteltetésünkről beszél. Rámutat arra, hogy az Isten iránti engedelmisségben akkor fogsz előrébb haladni, ha Krisztust látod egyre nagyobbak, értékesebbnek, olyannak, akinek tetszeni akarj, olyannak, akit követésre méltónak tartasz, olyannak, akinek a parancsolatait őszinte bizalommal követni tudod. Ilyen-e Jézus számodra? Ezért ez az ige azt kérdezi tőled, hogy mit jelent számodra Krisztus ismerete? Csak annyit, hogy bűneidet elrendezettnek tudod, és felszabadulsz arra, hogy élj, ahogy akarsz, mert az olcsó evangéliummal – hogy Isten úgysis megbocsát Krisztusért – mindent el lehet rendezni? Vagy pedig Krisztus kimondhatatlan kincs lett számodra, és a Vele való naponkénti kapcsolatod a bűn elhagyására, és Isten parancsolatainak való élésre ösztönöz téged? Testvérek, tudom jól, hogy nem szeretjük, ha valaki emlékeztet minket arra a jóra, amit velünk tett. Emlékszel, a múltkor elvittelek egy úton? Bezzeg te nem állsz meg nekem. És még 10 év múlva is ezt halljuk. Egy idő után megunjuk ezt, és azt mondjuk: jó, igen, úgy volt, de hagyjál már békén ezzel. Az evangélium nem tud mást

tenni, mint Krisztus váltságára mutatni újból és újból, ahogyan Péter apostol teszi, hogy az Atya eleve elrendelte Őt Krisztusnak, és „*megjelent (...) az idők végén*” miértünk, „*akik Ő általa hisztek*”, azért, hogy megváltson minket. „*Aki feltámasztotta Őt a halálból, és dicsőséget adott Neki, hogy a ti hitetek reménység is legyen.*” Hányan mondják vagy gondolják a szívükben, hogy ó, én ezt már unalmasig hallom ismételni, és tudom én már ezt. De Testvérek, valóban így van ez? Tíz év után az ember már azt mondja, hogy ne halljuk már újból ezt, vagy pedig rájövünk arra, hogy Krisztussal kapcsolatban ez nem történhet meg velünk. Ő mindig hivatkozhat erre, amit értünk tett: a golgotai keresztre, azért, hogy Neki éljünk. Ő ezt fogja újból és újból eléd hozni. Arra vársz, Testvér, hogy Isten rendezze életed egy adott problémáját és kérdését? Azt hiszed, akkor lesz Ő nagygyá, követésre méltóvá számodra, ha a kívánságaidat teljesíti? Ha meggyógyít egy betegségből? Ha társat ad? Ha rendezi az anyagi biztonságodat? Vagy más kérdést rendez el? Az Ige nem fog mást tenni, mint hogy Krisztusra és a golgotai keresztre mutat, mert az a legnagyobb, amit érted tett, ennél nagyobbbat nem fog tudni már megtenni érted. Amikor az Ige ezt elének hozza és emlékeztet arra, amit Ő érted tett, ösztönöz téged arra, hogy Neki élj? Vagy másra vársz, hogy mozdulj? Testvérek, a fiatalok egy példaképet, a katonák egy jó vezért, az alkalmazottak egy jó igazgatót követnek. A te Krisztusod, a te Megváltód követésre méltó a mindennapokban, aki után azonnal mész? Vagy csak egy eszköz a kezekben, hogy elhallgattasd lelkiismeretedet bűneid miatt? Adja az Úr, hogy Jézust a legértékesebb kincsnek tartsuk, lássuk meg azt a drága árat, amit az Atya Ő általa fizetett értünk, és azt a kincset, amit az Atya adott nekünk Megváltónkban. És hogy mindezt ne csak lássuk, ne csak higgyük, hanem erre válaszként hálából Őt akarjuk követni az engedelmesség lelkét kérve minden nap. Ő vigye bennünk véghez ezt a munkáját, és Ő vegyen rá minket arra, hogy „*szentek legyetek teljes életetekben*”, mert Isten is szent.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy az Igédben nem új dolgokat, hanem igazságokat, az igazán értékeseket hozod fel újból és újból elének, nem unva meg emlékeztetni minket arra, hogy mit tett értünk Megváltónk, és kicsoda Ő számunkra. Urunk, annyira más már ennek a világnak – és ezért a mi szívünknek is – az értékrendje, más embereket becsülünk meg, és másokra nézünk fel, de Te mindig a golgotai keresztre fogsz mutatni, és arra, hogy Ő a Te általad elrendelt Krisztus, és Ő az, aki által hiszünk. Kérünk, add, hogy mindezek valóban elvégezzék bennünk a Te munkádat, hogy Krisztushoz ragaszkodjunk, és Őt mindenek felett valónak lássuk, higgyük. „*Nem veszendő holmin, (...) drága véren*”, az Övén váltottál meg

minket, valóban hadd lehessen számunkra drága ez a vér. És ezért kérünk, hogy a mindennapokban erre emlékeztess, ezáltal ösztönözz minket az engedelmességre, a hálára, nem a kényszerből jövő tettekre, hanem hogy önként szolgálhatunk Téged, mert megváltottál Magadnak erre a szolgálatra.

Kérünk, segíts minket harcainkban. Látod, hogyha elakadtunk az engedelmisségben, látod bukásainkat, látod azt is, hogyha egy bűn fölénk ke-rekedik, és foglyul tart minket.

Köszönjük, hogy Nálad a szabadítás, Nálad az erő, és Nálad az öröm, amely ösztönöz. Hadd kérjük ezeket minden nap, Lelked által közöld ve-lünk. És kérünk, hogy pont ezért a mi életünkön mások is hadd lássák meg az igazi értéket és kincset, egyszülött Fiadat.

Hadd éljünk úgy a munkahelyen, hogy a kollégánk azt kérdezze, mid van neked, ami másnak nincs, ami miatt így tudsz élni. Hadd legyünk ilyen gyermekeid családjaink körében, hogy gyermekeink, házastársunk, unoká-ink, szomszédjaink, barátaink is elgondolkozzanak azon, hogy egy kincssel megajándékozott életet lehet élni, egy Tebenned gazdag életet. Kérünk, hogy ebben használj fel minket eszközeidként. Adj bátorságot hinni Ben-ned, elhinni azt a nagy kincset, ami a mi örökségünk.

Kérünk, Urunk, hogy áldj meg bennünket gyülekezetként is, hadd tud-juk ezt a kincset a közénk jövőknek átadni, erre rámutatni.

Könyörgünk, segíts, hogy egyházunk is hadd legyen az evangélium vi-vője, kérünk, áldd meg a hívők szolgálatát országszerte, egyházunk vezetői-ért különösen hadd könyörögjünk, Igéd bölcsességét add nekik döntéseik hozatalakor.

Kérünk, könyörülj magyar népünkön, mentsd ki mindenféle babona-ságból, eltévelyedésből, adj ébredést nekünk.

Imádkozunk betegeinkért, fájdalmat és terhet hordozókért, könyör-günk az előttünk álló tanévért, a fiatalokért, diákokért, a családokért, idő-sekért. Könyörülj rajtunk, Urunk, és minden nap újítsd meg kegyelme-det. Add, hogy akármit cselekedjünk, ahogy az Ige mondja, akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, segíts, hogy a Te dicsőségedre tudjuk azt tenni.

Köszönjük, hogy velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*” ígéreted szerint, vagy addig a napig, amíg Magad mellé nem veszel minket.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved mindazért, aki vagy, mind-azért, amit véghez vittél értünk!

Ámen.

449,1-6 ének

1. Uram, téged tisztellek Méltó hálaadással.
Áldom neved, míg élek, Szép dicséret-mondással,
És hirdetem mindennek Nagy voltát kegyelmednek.

2. Mert te voltál Istenem Anyám méhétől fogva.
Felkölt a bűn ellenem, Hogy törbe ejtsen fogva,
De lelked engem megszánt, Rólam minden tört elhányt.

3. Igazságod palástját Reám kiterjesztetted,
Szentlelkednek áldását Bennem felgerjesztetted,
Hogy megújulást végyek: Hozzád hasonló légyek.

4. Hát vajjon hogy lehetne, Ó Jézus, egy drága kincs,
Hogy lelkem ne szeretne, Holott nálad főbb jó nincs.
Csak te vagy a valóság, Út, élet és igazság.

5. Szeretlek is biztonnyal, Lelkem hozzád kiterjed.
Bár halnék meg azonnal, Ha szívem rád nem gerjed:
Mert halál és ítélet Nálad nélkül az élet.

6. Szívem vallástételét Jó lelkiismerettel
Megtartom, s adom jelét Kegyes és szent étellel,
Hogy életem folyása Légyen másnak lámpása.